

bage i Tiden og træffe et Lovforslag efter Regeringens Foranstaltning, der netop har haft dette for Oje. Det, man hidtil navnlig har set hen til, er at søge denne Lettelse for Kommunerne frembragt derigennem, at Staten overtager paa sig visse Udgifter, som nu ligge til Kommunerne, og blandt disse Udgifter maatte da Ojet sætte sig paa de saakaldte Delinkventomkostninger, dette taget i videre Forstand, saaledes at man derunder ogsaa indbefatter Polititudgifter o. s. v. Der var meget, der kunde tale for, at Staten overtog de her nævnte Udgifter, fordi disse for en overvejende Del, men ogsaa kun for en overvejende Del, tjene Statsformaal. Smidlertid var der saa store Vanstigeligheder ved at gennemføre dette, at man har maattet lade det falde igen. Der var nemlig den Vanstigelighed, at man ikke kunde opnaa en ligelig og retfærdig Fordeling af den Udgift, som Staten saaledes overtog for Kommunerens Vedkommende. Forholdet er nemlig det, at Delinkventomkostningerne falde meget forskjelligt paa de forskjellige Kommuner. Paa Landdistrikterne falde de med 37 pCt., paa Købstæderne med 20 og paa Kjøbenhavn med 43 pCt. Kjøbenhavn har altsaa for sit Vedkommende op mod Halvdelen af Delinkventitudgifterne. Man har ogsaa fæstet Blikket paa Vejudgifterne og særlig de amtskommunale Vejudgifter, de Udgifter, der vedrøre Hovedlandevejene, og spurgt, om det ikke var muligt, at Staten kunde lette Kommunerne derigennem, at den overtog Udgifterne paa dette Omraade. Men ogsaa her er der kommet den samme Vanstigelighed frem, den samme Vanstigelighed ved at opnaa en Ligelighed, idet disse Udgifter jo saa godt som udelukkende vedkomme selve Landdistrikterne. Et Ækvivalent for Byerne var her ikke til at opdrive. Og naturligvis kunde man rent matematisk forsøge en Kombination af det ene og det andet, men det vil vise sig, som det har vist sig, at man vanstigelig kan naa til noget tilfredsstillende Resultat paa dette Omraade. Men navnlig er der en Betænkelighed ved at gaa denne Vej, og det er den, at naar Staten saaledes selv overtager Udgifter af den Natur, som jeg her har nævnt, saa gaar det ikke an at lade Administrationen paa det paagældende Omraade fremdeles blive i de kommunale Bestyrelsens Hænder. Hvis Staten skulde overtage Udgifterne til det amtskommunale Væjvæsen, mener jeg rigtignok for mit Vedkommende, at det vilde være uforvarligt at lade Amtsrådet beholde Styret paa dette Omraade med Hensyn til det amtskommunale Væjvæsen i samme Grad, som Amtsrådet har det for Tiden. Det maa følge Haand i Haand

saaledes, at den, der raader, ogsaa maa betale og ombendt. Derfor maatte man, naar man gaar den Vej, jeg her har peget paa, altid komme til dette, at man maatte indskrænke Kommunerens Ret til Styre paa det paagældende Omraade og stærke Statens Tilhynsret eller ogsaa gaa over til, at Staten selv tog Styrelsen af de paagældende Anliggender, saa ad denne Vej er man hidtil ikke kommen frem, og derfor har man nu forsøgt at gaa en anden Vej, nemlig den at overføre bestemte Skattebeløb til Kommunen, saaledes at Kommunerne saa denne Indtægt, imod at Staten søger Dækning for den derved forvoldte Udgift gennem en Indkomst- og Formueskat. Man har derved opnaaet ikke alene det at fyldestgøre det Formaal, jeg nævnte, nemlig at lette Kommunens Byrder; men man har tillige paa Grund af den Maade, hvorpaa man nu gennemfører Sagen, naaet at bane Vejen for en bedre Ordning af de kommunale Skatteforhold i det hele taget. Hertil skal jeg komme tilbage senere; men jeg skal kun vise hen til dette Punkt nu, idet jeg skal fremhæve, at jeg lægger for mit Vedkommende selvfølgelig overordentlig megen Vægt paa, at den Foranstaltning, her er Tale om, tillige kan have dette Formaal at fremme en bedre Ordning af det kommunale Skattevæsen. Mod Lovforslagets Indhold her er der jo navnlig fremkommet Indvendinger fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling); det er Benyttelsen af Indkomstsatten som Ækvivalent til Udfylde af det Deficit, som Statsklassen faar, der møder saa store Betænkeligheder hos det ærede Medlem. Han fremhævede med Hensyn til Indkomstsatten, at den vel var retfærdig i den Forstand, at den ramte Skatteevnen, men at Skatteevnen ikke var det eneste Moment, som var det rigtige og bærende, naar det gjaldt om Skatter, og at det derfor ikke gik an at lægge for meget af Skatten over paa en Indkomstskat og saaledes overbebyrde Skatteevnen. I saa Henseende citerede det ærede Medlem navnlig en Udtalelse af Professor Falbe Hansen, der jo var meget stærkt dablende over for Indkomstsatten, men som jeg dog mener kun er udtalt saaledes for det Tilfælde, at man vil lægge den væsentlige Del af sin Stat over paa Indkomstsatten, for ikke at tale om, hvis man vil gøre det udelukkende. Men det er jo slet ikke det, vi ville gøre her. Saa fremt disse Lovforslag blive til Lov, vil Forholdet blive det, at vi for Statens Vedkommende ville saa Skatteindtægt baade gennem direkte Skatter og gennem indirekte Skatter; de direkte Skatter ville i Fremtiden blive omtrent 5 Mill. i